

(1) bekezdésének 4. pontjára hivatkozik, holott a háramlás alá eső vagyon a háramlási idő leteltével ingyenes háramlás esetén ellenszolgáltatás nélkül átmegy a jogesitott személy tulajdonába. A jelen esetben pedig háramlás alá eső vagyon egyáltalában nincsen, mert panaszos vállalat a szóbanforgó jogositványokat, vagyis azt a virtuális értéket, amelyet mérlegébe szerzői és kiadói jogok címén beállított, az ezen jogok használatára kikötött időtartam lejártá után nem adja át egy harmadik személynek, hanem a jogositványok élvezete szűnik meg azok használatára nézve kötött szerződés leteltével. Ingyenes háramlás esete tehát nem forog fenn. Végül adómentes leírást enged a 14. §. (1) bekezdésének 5. pontja a szabaddalmi jog értékéből. A szerzői és kiadói jog a szabaddalmi joggal nem azonos és ezért az 5. pont alapján adómentesen nem írható le. Miután a szerzői és kiadói jogok az előadottak szerint a 14. §-ban foglalt rendelkezések alapján adómentesen nem írhatók le és a 13. §. 13. pontja szerint minden a 14. §-ban fel nem sorolt leírás adóköteles, a bíróság a panasznak nem adhatott helyet. De nem adhatott helyet a panaszosnak a bíróság a panaszos által felhívott 43. §. 2. és 5. pontjaiban foglalt rendelkezések alapján sem, mert a 43. §. (1) bekezdésének 2. pontja szerint a megnyitó mérlegben kitüntetett értéket beszerzési árának kell tekinteni, ha tehát a vállalat a zárómérlegben ennél az értéknél alacsonyabb értéket tüntetett fel, a leírás a H. Ö. 13. §. 13. pontja alapján adóköteles, — az 5. pont szerint a megnyitó mérleg előtt készült zárómérleg adatait az adóztatásnál felhasználni nem szabad, ami a jelen esetben nem történt meg, mert az adó alá vont leírás az 1926. évi zárszámadás terhére eszközöltetett.

Az egyik örökösársat terhelő öröklési illeték a másik örökösársától az egyetemlegesség alapján csak akkor követelhető, amikor és amennyiben a tartozás az elsősorban kötelezettől be nem hajtható. (Közigazgatási Bíróság 23.891/1926. szám.) Igaz ugyan, hogy a panaszolt határozatban felhívott 1920: XXXIV. t.-c. 21. §-ának 3. bekezdése egyetemleges felelősséget állapít meg arra az esetre, ha két vagy több személy jut közösen valamely dolog birtokába, de emellett ugyanennek a törvényszakasznak 1. bekezdése azt is kimondja, hogy az öröklési és ezzel kapcsolatos ingatlan vagyónátruházási illeték fizetésére a szerző fél köteles. Ezt a két rendelkezést egybevetve és figyelemmel az öröklési illeték kiszabásának alapjára és kulcsának megállapítására vonatkozó, a törvény 85. és 87. §-aiban foglalt rendelkezésekre, ezeknek a rendelkezéseknek az értelme lényegileg egyezik az 1883: XLIV. t.-c. 95. §-ának azzal a rendelkezésével, amely szerint az adók és illetékekre az egyetemlegesség csak akkor és annyiban követelhető, amikor és amennyiben a tartozás az elsősorban kötele-

zettől be nem hajtható. Minthogy pedig az idézett törvény 117. §-a szerint ezek a törvényes rendelkezések a városi ingatlan vagyónáruházási illetékre is irányadók, tehát panaszos az illetéknek ezt a részét, amely örökostársára esik, behajthatatlanság igazolása hiányában ezidőszerint nem tartozik megfizetni: a panasznak helyet kellett adni.

A fellebbezés tárgyának értéke meg nem becsülhető, ha az ítélet összegszerűleg meg nem határozott marasztalást tartalmaz. (Közigazgatási Biróság 21.188/1926. szám.) A k—i kir. járásbiróság azt a lelépési díjat, melyet a panaszló által képviselt haszonbérbeadók a haszonbérlemények 1925. szeptember 30-án való visszabocsátása ellenében a haszonbérlőknek megfizetni tartoznak, s melyet a szerződő felek az 1918. május 12-én létrejött egyességben 104.000 K-ban határoztak meg, F. 2.538/6—1924. sz. ítéletében akként állapította meg, hogy a kikötött 104.000 koronán felül még azt az értékkülönbötet is meg kell fizetniök, mely a m. koronának 1918. május 12-én és a tényleges fizetés napján Zürichben jegyzett értéke között mutatkozni fog.

Igaz ugyan, hogy a járásbiróság ítélete indokolásának végén az a kijelentés foglaltatik, hogy „Perérték 660,816.000 korona, de mert az ítélet 1925. február 6-án hozott”, amikor még a haszonbérbeadók által fizetendő értékkülönbötet összege a fizetés idején jegyzendő zürichi koronaárfolyam meg nem határozása miatt nem volt kiszámítható, azzal a kijelentéssel a marasztalás összege nem tekinthető megállapítottnak.

Minthogy pedig a fellebbezési beadványok illetéke az 1924:XLIII. t.-c. 22. §-a értelmében a fellebbezés tárgyának értékéhez igazodik s a panaszó által a haszonbérbeadók képviselőletében előterjesztett fellebbezési kérelem az volt, hogy a lelépési díj a keresetben felajánlott 30,000.000 koronában állapittassék meg, a fellebbezéssel orvosoltatni kívánt jogsérelemnek — a fellebbezés tárgyának — pénzbeli értéke ismeretlen, illetve kiszámítható nem volt.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezés tárgyának értékelésénél is az 1924:XLIII. t.-c. V. fejezetének értékelési szabályait kell alkalmazni, a fenti tényállásból folyóan a megtelebeztett fellebbezés tárgyának értékét meg nem becsülhetőnek kell minősíteni s így a panaszló figyelemmel a 68.600.1924. P. M. sz. rendelet 41. §-ának (2) 1. pontjára és 39. §-ának 1. pontjára, 10,000.000 korona fellebbezési tárgyérték szerint tartozott volna az illetéket leróni.

A lerovás 30,000.000 korona értéknek megfelelően történvén, illetékrövidítés nem állapítható meg, s a panasznak helyt kellett adni.

Az értékcsökkenési tartalékalap csak a mérlegből kitünő értékig növelhető. (Közigazgatási Biróság 16.667/1927. szám.) Panaszos azt kifogásolja, hogy az értékcsökkenési tartalék-